

4. "Όσοι θέλουνε τὸ **Νουμά** γιὰ τὸ 1915, πρέπει νὰ τὸ δηλώσουνε ὡς τὶς 10 τοῦ Δεκεμβρίου τοῦ 1914 μὲ γράμμα τους πρὸς τὸν κ. Α. Ταγκόπουλο ἐκδόστη τοῦ **Νουμά**, καὶ εἴτε νὰ στείλουνε μαζί τὴ συντρομὴ τους εἴτε νὰ δηλώσουνε ἕνα μὲ ποιὰ ἐποχὴ τοῦ 1915 θὰ τὴ στείλουνε.

5. "Όσοι μποροῦνε, ἄς δηλώσουνε καὶ ἄς στείλουνε περισσότερες συντρομέες. Γιὰ ὅσες γραφτοῦνε, τόσα φύλλα θὰ κίρουνε, καὶ ἄς τὰ χαρίζουνε ὁ καθένας στοὺς φίλους του. Ὁ **Νουμάς** ὑποχρέωση ἄλλη δὲ θᾶχῃ παρὰ νὰ τοὺς στέλνῃ ταχτικά τὰ φύλλα. "Ἔτσι, σὲ παλιότερα χρόνια, οἱ **φιλόμουσοι** τῆς Καθαρέουσας γραφόντανε γιὰ 100 λ. χ. σώματα, καὶ τὰ πλερώνανε, στὰ ἔργα τοῦ βγάζανε οἱ ὁμοῦδεάτες οἱ δικοὶ τους. Χαρὰ στὸ φίλο μας, καὶ καμῖρι μας ὁ φίλος τοῦ θὰ κάμῃ τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὸ **Νουμά**.

6. "Ἐχοντας γιὰ βάση τὶς ὑπογραφές ἢ τὶς συντρομέες τοῦ θὰ λάβῃ ὁ Ταγκόπουλος ὡς τὶς 10 τοῦ Δεκεμβρίου, θὰ συντάξουμε τὸν προὑπολογισμὸ τοῦ φύλλου γιὰ τὸ 1915, ἐμεῖς οἱ ὑπογραμμένοι ἐδῶ, θὰ ὀρίσουμε πόσα φύλλα θὰ βγοῦνε καὶ μὲ πόσες τὸ λιγώτερο σελίδες τὸ καθένα, λογαριάζοντας πάντα πὼς πρέπει νὰ ζήτουνε, καὶ ὅχι μὲ ἀγέρχ μοναχά, τὸ πρόσωπο ἢ τὰ πρόσωπα τοῦ θὰ φερῶνουνε τὸν καιρὸ καὶ τὸν κόπο τους στὴν ὕλική δουλειὰ τοῦ φύλλου.

7. "Όσοι, ἔπως εἶπαμε, δηλώσουνε ἢ στείλουνε τὶς συντρομέες τους γιὰ τὸ 1915, θὰ δοῦνε τὰ ὀνόματά τους τυπωμένα στὸ τελευταῖο φύλλο τοῦ 1914. "Ἄν ἀπὸ μετριασφροσύνη δὲ θέλουνε νὲ τυπωθοῦνε ἄλλα-κερα, πρέπει νὰ δηλώσουνε ψευτόνομα ἢ τᾶρχικά τους. Ὁ ἕρος ἀφτὸς δὲν ἔχει καμιά ἐξίχρηση. "Ἔτσι μόνο θὰ μπορέσουμε νὰ μετρηθοῦμε ὅσοι ἀγαποῦμε τὸν ἀγῶνα μας, κ' ἔτσι θὰ ξέρουνε ἔλοι μὲ τί πόρους θὰ βῆγῃ ὁ **Νουμάς** στὰ 1915.

8. "Όσοι δηλώσουνε καὶ δὲ στείλουνε, θὰ δοῦνε τὰ ὀνόματά τους ξανατυπωμένα ὀλόγραφα, ἂν περᾶσῃ ὁ καιρὸς τοῦ θὰ δηλώσουνε.

9. Τὸν Ὀκτώβρι τοῦ 1915 θὰ γίνῃ ἄλλη δὴλωσι γιὰ τὸ 1916.

Παρίσις — Ἀθήνα, τέλη τοῦ Σταβροῦ, 1914.

ΨΥΧΑΡΗΣ
Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ
ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

ΝΤΕ ΛΑ ΜΠΡΟΥΓΕΡ.— Ἀναριθμητοὶ ἄνθρωποι κατατρέφονται ἀπὸ τὸ χαρτοπνίγινο, καὶ λένε μὲ ψυχραιμία πὼς δὲν μποροῦν νὰ ζήσουν ἂν δὲν παίξουν. Τὶ ἠλιθιότητα! (Ὁ ἀσχυροῖτανε σὲ κανένα νὰ πῇ, ὅτι δὲν μπορῇ νὰ ζήτῃ χωρὶς νὰ κλέψῃ, νὰ δολοφονήσῃ, νὰ ἀκολουθῇ ρέμπελο βίο;

ΓΥΡΩ ΑΠὸ ΤΗΝ ΤΙΤΑΝΟΜΑΧΙΑ

Καμική μα κα' ἀπελπιστική ἢ λυπητή κα' ἀγαπᾶ- χτήση μερικῶν, πὼς ὁ πόλεμος δὲν εἶναι σήμερα λιγότερο βάρβαρος ἀπὸ τους πολέμους τῶν Οὐνῶν ἢ τῶν Τούρκων τοῦ Οσμαν ἢ τοῦ Βαγιαζίτη: Φιλανθρωπὸς πόλεμος, πολιτισμενὸ ἀλληλοφθώγισμ, χριστιανικὴ ἀρπαχῆ, λουλοδενιά β'α, βελουδενια κανονια, τσοκο- λατενικα οδουζικα, μεταξωτο ξεκοιλιασμα,—νὰ ἡ με- γαλὴ Ουτοπικα, la grande illusion! Το ναὶ καὶ το ὄχι σε μια λεξή.

Όσοι δὲν εἶδ'νε ἀπὸ κοντὰ τὸν πόλεμο, ἢ ὅσοι τὸν εἶδανε, μα δὲ μπορεστανε ἢ δὲ θελήσανε νὰ τονε νιω- σουν, τριβουνε τὰ ματιὰ τους βλέποντας αὐτὰ που γι- νουνται στο μεγάλο μακελιο τοῦ 1914. Καὶ ἀγαπα- χτοῦμε γιὰ τὶς γερμανικὲς θηριωδίες καὶ βρβαρατη- τες, ἐπειδὴ διαδύζουμε τὶς ἐλληνικὲς ἐφημεριδες, που εἶναι τὸ ἴδιο, κα' ἴσως καὶ περισσότερο, σα νὰ διαδύ- ζουμε τὶς γαλλικὲς ἢ τὶς ἐγγλεζικὲς ἢ τὶς ρουσικὲς. Ἄν παλε διαβάζαμε τὶς γερμανικὲς ἢ βιεννεζικὲς, ἢ ἀγαναχτήση μας θὰ εἶτανε γιὰ τὶς γαλλικὲς, ἐγγλεζι- κὲς καὶ ρουσικὲς βρβαρατητες. Ὁ κόσμος ψαχνεῖ στα σκοτεινα γιὰ τὴν ἀληθια: μα ἡ ἀληθια δὲ βρισκε- ται ἐκεὶ που τὴ ζητᾶνε κα' τὴνε ζήτᾶνε κει που δὲ βρισκεται, γιὰτι τὸ ψεμὸ εἶναι ὁ μεγαλύτερος ἀρχον- τας στὸν κόσμον αὐτο.

Ὁ πόλεμος δὲ γινεται, οὔτε μὲ κομρετι, οὔτε μὲ λουλοδία. Ὁ πόλεμος θὰ πει, ἢ ἐπιβολὴ τῆς θελήσης τοῦ ἐνος ἀπανῶ στη θελήση τοῦ ἄλλου: **ἡ Νικη μὲ καθε τροπο καὶ καθε μεσο.** Φονος καὶ δολοφονια, ἀπατη καὶ κατασκοπια, ψεμα καὶ συκοφαντια. Ὁλα.

Καὶ οἱ συνθήκες; Οἱ συνθήκες εἶναι νομοὶ ἀνθρώ- πινοι. Καὶ οἱ νομοὶ υποθετοῦνε καποιον που ἔχ' τους ἐφαρμοστέ: μα στὰν αὐτοὶ που ἐφτιασαν τους νομοὺς πιαστοῦνε ἀναμεταξυ τους, πὼς θελετε νὰ τους ἐπι- βαλλεῖ; Νόμος πια εἶναι ἢ βία, καὶ ὅλες οἱ συνθήκες δὲν εἶναι τίποτα ἄλλο ἀπὸ ἐνα κομᾶτι χαρτι.

Πολιτισμενὸς πόλεμος καὶ βρβάρους πόλεμος: κα' οἱ δύο βρβάρου εἶναι. Ἡ διαφορα εἶναι πὼς στὸν πρῶτον ἢ βρβαρατητα γινεται μόνυ καὶ μόνυ γιὰ τὸ σκοπο τῆς νικῆς, ἐνω στὸ δευτερο γινεται καὶ παρα- πανητικα βρβαρατητα, ἐτσι γιὰ τὴν ἡδονὴ τῆς κατα- στροφῆς, τοῦ σκοτωμοῦ καὶ τοῦ παιδεμοῦ. Μὴ εἶναι τόσο δυσκόλο πρᾶμα νὰ ζήταε κανεὶς ἀπὸ ἐνα ὀλο- κληρ, λαο, ἀναθρεμενο μὲ το μισος, βρβαρατητα πο- λιτισμενη, που πρέπει κανεὶς νὰ περιμενεῖ πὼς **σιγουρα** καὶ **παντοτε**, μαζί μ' αὐτῆνε, ἔχ' γινεῖ καὶ λιγῆ ἢ πολλὴ βρβαρα, βρβαρατητα.

Δεν κηρυχνῶ μ' ὄλ' αὐτὰ τὴν παγκοσμια εἰρηνη.

ουτε υπερασπιζομαι την απανθρωπια : αναδω μοναχα ενα ταπεινο καντηλακι στο λησμονημενο ναο της Θεας Αλθειας.

Ω, το Θεο και το Χριστο, ολοι τους ζητανε για συμμαχους. Οι ανθρωποι, δε συλλογίζονται αυτο που γυρευουμε ; Οταν κι' αυτοι βγουν απο την ουδετεροτητα, πώς θα μεσολαδήσει μεθαιριο για την Ειρηνη;

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

“ΜΗ ΒΑΖΕΙΣ ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ ΣΟΥ!...”

“Απ’ τὸ παράθυρό μου, ποῦ ἔβλεπα στήν αἴλη, μιὰ φορὰ τὰ ξημερώματα ἄπλαξα αὐτὴ τὴν κουβέντα, ποῦ ἔκανε μὲ τὴν πλύστρα μιὰ ὑληθέρια τοῦ σπιτιοῦ.

«— Καυμένη! πῶς μπορεῖς καὶ πλένεις κίττε μέρα! ; Ἐγὼ λίγα σατουριστὰ ἔιλυνα καὶ κατακόπηκα.

— Πλένε χωρίς νὰ βάζῃς τὴ δύναμή σου, καὶ δὲ θὰ κουραστῆς ποτέ σου.

Ἐνὰ ἀπόβραδο ποῦ γύριζα σπίτι μου κουρασμένος καὶ μοῦ φαινότανε ὁ δρόμος ἀτελείωτος, σὰν τὴ μεγάλη Συρακοστή, εἶτα μέσα μου :

«— Μπρὲ δὲ βιάζω σὲ ἐνέργεια τὴ συμβουλὴ τῆς πλύστρας ; . . . »

Ἐπερπατοῦσα λοιπὸν «χωρὶς νὰ βάζω τὴ δύναμή μου» καὶ ἔρτασα σπίτι μου δίχως νὰν τὸ καταλάβω, τόσο, ποῦ θυμῆθηκα τὸν ἱστορικὸ λόγο τοῦ ἱεμεπέλι : «Ποῦλι εἶναι ὁ ἄνθρωπος ; ! . . . »

Ὁ θρίαμβος ὅμως τῆς συμβουλῆς τῆς πλύστρας ἦταν ἡ χθεσινὴ ἐφαρμογὴ τῆς.

Σκυμμένος ἔγραφα κάτι ποῦ ἔτρεπε νὰ τελειώσῃ γρήγορα, ὅταν ἀνοίγει ἡ πόρτα τοῦ γραφείου μου καὶ θρονιάζεται κοντὰ μου ἕνας χασιμέρης καὶ πολυλογᾶς, ἄνθρωπος ὅμως ποῦ δὲν ἔπρεπε νὰ δυσαρεστηθῆ, καὶ ποῦ δὲν ἦτο γιὰ διώξιμο.

Ἐλεγε, ἔλεγε, ἔλεγε . . . ποῦ νὰ τελειώσῃ !

— Δὲ σὲ πειράζει ποῦ γράφω· εἶναι τεκνίϊ πράγματα

— Τὴ δουλειά σου ἐλεύθερα !

— Τὴ δουλειά μου ! . . . Μὰ ποῦ κίττε τρεῖς καὶ λίγο μοῦ ζητοῦσε τὴ γνώμη μου σ’ αὐτὰ ποῦ ἔλεγε ! : ..

Στὴν ἀτελεισία μου θυμῆθηκα τὴ συμβουλὴ τῆς πλύστρας. Ἀποφάσισα λοιπὸν ν’ ἀκούω ἀλλὰ νὰ μὴν προσέχω : «Νὰ μὴ βάζω τὴ δύναμή σου . . . »

Κοντὰ σὲ αἴλια, φαίνεται ὅτι μοῦ ἀνέπτυξε καὶ ὅτι εἶχεν ἀκουστὰ καὶ διαβασμένα γιὰ τὸν Καποδίστρια—

κοινότητα καὶ γνωστότατα πράγματα— ἡ τελευταία δὲ φράση τῆς ὁμιλίας του αὐτῆς, γιατί ἐπραγματεύθη καὶ πολλὰ ἄλλα θέματα, ἦτον : «καὶ στὰ γραψίματί του ὁ Καποδίστριας ἔρριχνε μαύρην ἄμμο» . . Καὶ ἐγὼ ἐπανέλαβα τότε :

«Ἐρριχνε μαύρην ἄμμο . . . »

Φαίνεται ὅτι καιόπιν ὁμίλησε καὶ περὶ τοῦ Ὀθωνος γιατί πῆρε τὸ αὐτί μου : «Καὶ τὸν εἶπαν κουφὸ καὶ ξένην ἀκρίδα».

Καὶ ἐγὼ κουνώντας τὸ κεφάλι μου ἐπανέλαβα : «καὶ ξένην ἀκρίδα ! . . . »

Καὶ ἔτσι, μιὰ ὥρα ποῦ κάθησε, καὶ αὐτὸς εἶπε ὅσα ἤθελε νὰ πῆ, καὶ ἐγὼ ἔγραψα ὅτι ἔπρεπε νὰ γράφω καὶ παρηκολούθησα τὴν ἀπεραντολογία του : «χωρὶς νὰ βάλω τὴ δύναμή μου».

ΓΑΥΡΟΣ ΟΡΝΙΘΗΣ

Σημ. «Νουμά». Μιὰ μέρα, ποῦ κάποιος πολυλογᾶς μιλοῦσε μὲ τὸν Ξενοπούλο, τὸν ἀκ ὕσαμε νὰ κἀνὴ τὸ ἴδιο.

— «Σύλλογος φιλολογικὸς χωρὶς φιλόλογους. Σύλλογος Εἰσαγγελίων χωρὶς Εἰσαγγελεῖς. Σύλλογος δραματικῶν συγγραφέων χωρὶς Συγγραφεῖς. . . . » ἔλεγε ὁ πολυλογᾶς :

— Χωρὶς συγγραφεῖς ! ἐπανάλαβε ἀφηρημένος ὁ Ξενοπούλος.

UHLAND

ΤΟ ΕΡΗΜΟΚΛΗΣΙ

Φιντάζει ἀπάνου στὴν κορφὴ τὸ ἐρημοκλήσι ποῦ ὄλο τὸν κάμπο κάτω γέρονε καὶ κοιτάει, κα’ ὁ νέος βοσκὸς στὴν κρύα, τὴν χροσταλλένια βροσίη, τραγοῦδι ἕνα γλυκὸ, χαρούμενο ἀρχινάει.

Μὰ ξάφνου νά, ἡ καμπάνα του ποῦ ἀργό, θλιμμένο, κάποιον σκοπὸ πέρα νεκρῶσιμο σημαίνει. . .

Παύει ὁ βοσκὸς ὁ γελαστὸς τὸ εὐτυχημένο τραγοῦδι του γιὰ νὰ μιντέψει τὴ συμβαίνει.

Γιατί νὰναι κεῖ κηλὰ ποῦ θάφτουν—ἐκεῖ πέρα— κεινοὺς ποῦ κάτω ἐδῶ ζοῦν τώρα εὐτυχημένοι. . .

— Ὡ νέε βοσκέ, τὸ σήμαντρο ἀργὸ μιὰ μέρα καὶ γιὰ τὰ σὲ θ’ ἀκούσουν νὰ σημαίνει !

ΜΕΝΑΝΤΡΟΣ ΜΑΓΝΗΣ

ΡΑΣΚΙΝ. — Στὴν ἀγνή τέχνη, τὸ χέρι, ἡ σκέψη καὶ ἡ καρδιά τοῦ τεχνίτη βαδίζουν μαζί. Μὰ τέχνη δὲν εἶναι ἀναδημιουργία κα’ οὔτε ἐργάζεται κανεῖςστις ἀγνοες στιγμῆς. Δὲν μποροῦμε νὰ κάνουμε κάτι ὅταν δὲν ἔχῃ νηε ἄλλο καλότερο νὰ κάνω με.